

2777. d. 1. Febr. 1894: 1. Beh. af Lovf. om

Forhøjelse af Brændevinsstat. m. m. 2778

hen ad den Vej at give en ny Bestyttelse. Saaledes forstod jeg det cærede Medlem; jeg maa imidlertid bede paa Forhaand om Undskyldning, om jeg ikke har gengivet det aldeles korrekt. Dette vil altsaa sige, at man med dette lille Toldrevisionspørgsmaal, som her foreligger ved Meltolden, vil tage det Standpunkt, ikke blot, at man ikke vil beskytte en indenlandsk Industri, som hidtil aldeles ikke har været beskyttet — Bestyttelse taget i den almindelige Forstand, der er at stille den danske Produktion i Konkurrence med Ulandet under gunstigere Vilkaar end Ulandet — men man vil ikke en Gang tillade den danske Industri at konkurrere paa dansk Marked under lige Vilkaar med Ulandets. Det er noget, jeg ikke kalder Bestyttelse, jeg kalder det kun Dækning mod det, som den udenlandske Produktion har forud, ved at Produktet kommer ind med en Præmie. Men altsaa, endogaa dette: blot at dække den danske Produktion paa det danske Marked mod en overvældende Konkurrence, paa Grund af, at ved andre Landes Lovgivning det samme Produkt kommer ind med en Indførselspræmie, ikke en Gang det vil man. Og hvorfor? Fordi det dog er eller ser ud som en ny Bestyttelse for dansk Produkt! Det kalder jeg netop at være standhaftig, det er at holde ubetinget paa et Princip, man har opstillet. Naar jeg den første Dag brugte ved Siden af Ordet Princip ogaa dette at holde paa en Doktrin, har det cærede Medlem taget fejl, naar han mener, at jeg der igennem betegnede ham som en doktrinær Politiker. Det var Systemet og dem, der slutte sig dertil, jeg betegnede som holdende ubetinget fast, *coûte qui coûte*, ved et Princip eller en Doktrin, selv om det førte til — i den Forbindelse brugte jeg Ordet „Doktrin“ — at man ikke kom af Stebet. Da jeg har nævnet Meltolden, skal jeg dog gøre en lille Bemærkning endnu i Anledning af den. Vi ere jo ganske enige om, at naar man undtager fra Tolden paa formalede Varer det grove Rugmel, er det umuligt at ville gøre gældende, at Bestemmelsen skulde forbyde det almindelige Brød, Rugbrødet, her i Landet. Det er umuligt. Det cærede Medlem udtalte imidlertid en Tvivl om den Begrundelse, jeg havde givet tidligere her, at det grovere Rugmel overhovedet ikke

funde gaa her ind, fordi det ingen Præmie havde; han mente, at den var ikke ganske rigtig, eller kunde være tvivlsom. Det er den ikke, den er ikke tvivlsom. Det er ganske vist, at man læser den tykke Toldblov igennem forgæves, naar man søger et bestemt Udtryk derfor, men det er lige saa vist, at denne tykke Lov anvendes saaledes, at der ikke gives nogen Udførselsgodtgørelse for det grovere Rugmel, lige saa lidt som der gives for Klid, naar de ere fraskilte Kornet. Og det er i Grunden jo ret naturligt; thi ellers vilde en Fabrikant meget snart komme til det, at de udførte Produkter med Klid i og saa overlod det til vedkommende, der modtog det i et andet Land, at foretage Fraskigtningen, saa at man i Virkeligheden kom til at give Udførselsgodtgørelse ogsaa for Klid, noget, som ellers er absolut nægtet. Det cærede Medlem mente, at, naar man havde undtaget grovmalet Rugmel, kunde man ogsaa undtage det fintmalede Rugmel. Det tror jeg ikke. Thi fintmalet Rug gaar ud med Udførselsgodtgørelse, for saa vidt Forholdet mellem tykt Korn og fremmed Korn tilstøder det. Det gaar altsaa ud med Godtgørelsen, og der indtræder altsaa for det fine Rugmel her paa Pladsen netop det samme Forhold, som for det fintmalede Hvedemel, nemlig at det kommer frem med en Udførselspræmie. Det er den ene Grund. Den anden Grund er den, at det har sine store Vanskeligheder at skelne mellem det fine Hvedemel og det fine Rugmel, saa at alle rede af den Grund vil det være meget utilraadeligt, at man vilde gøre den Undtagelse i Loven, at ogsaa fintmalet Rugmel var undtaget Toldbestemmelser. Naar det cærede Medlem i Gaar benægtede Retten til at støtte Forlangendet om en Meltold og støttede det paa, at den var ganske analog med den Bestyttelse, som det danske Sukker havde i dette Øjeblik, tror jeg, at det cærede Medlem, skønt han havde fuldstændig Ret i Deduktionen, havde fuldstændig Uret med Hensyn til det virkelig faktisk foreliggende, det cærede Medlem har fuldstændig Ret i, at Loven af 1873, den første, vi have haft om Produktionen af indenlandsk Sukker, bestemmer, at Røesukker skal være en Afgift, som er 4 pCt. mindre end Tolden af tilsvarende Rørsukker — det er fuldstændig rigtigt — og disse 4 pCts. Nedsættelse var